

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro



www.facebook.com/parohiapoenita



Duminica a 7-a după Rusalii

Oricât de păcătos ai fi...

„Cereți și vi se va da”, „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi”. Cu aceste cuvinte îi cheamă Hristos pe toți cei care se află sub povara păcatelor. Și adaugă în Apocalipsă: „Cel însetat să vină... Eu celor însetați le voi da să bea din izvorul vieții”. Alergați toți cei însetați, strigă Domnul, la izvorul veșnic și de viață făcător.

Oricât de păcătos ai fi, ucigaș, preacurvar etc., Stăpânul te primește. Va ridica îndată povara păcatelor tale și te va elibera. Și cum face asta? Exact așa cum a iertat păcatele paralizicului, spunându-i: „Fiule, iertate-ți sunt păcatele”. Și îndată l-a eliberat de povara lui și l-a tămăduit. Aleargă așadar la Hristos, rugându-L puternic, stăruitor și neîntrerupt, precum odinioară cei doi orbi din Ierihon: „Miluiește-ne, Doamne, Fiul lui David”. Și Acela, ca și atunci, te va întreba în taină: „Ce voiești să-ți fac?”. Iar tu, cel orb la suflet, vei spune: „Doamne, să se deschidă ochii mei!”. Hristos, văzând credința, pocăința, căldura rugăciunii tale, Se va îndura de tine și te va vindeca, dăruind sufletului tău lumină. Însă când nu ne rugăm cu durere, din toată puterea sufletului nostru și cu pocăință sinceră, Hristos nu ne va asculta, nu ne va ierta, nu ne va lumina.”

(Sfântul Simeon Noul Teolog)



De ce e necesară spovedania înainte de Taina Cununiei?

Adesea, pregătirea pentru nuntă este o pregătire pur materială, pur omească; după ce s-au stabilit datele financiare cu privire la susținerea și desfășurarea nunții, în grabă se stabilește și ora săvârșirii slujbei Cununiei. Mentalitatea refe-ritoare la căsătorie și la viața de cuplu se face simțită și-n trăirea momentului unic pentru o familie: nașterea ei ca „**biserică-mireasă**” a lui Hristos. Iubirea care-i unește pe miri trebuie completată de iubirea lor față de Dumnezeu, care-i face să-și pună problema mântuirii, într-un mod foarte concret.

Căutarea și alegerea mirelui sau a miresei se face ca și unirea lor: „**în Hristos și în Biserică**”. Pregătirea mirilor pentru nuntă trebuie să vizeze prioritar viața duhovnicească, pentru că ei nu se vor uni într-un trup decât numai în măsura în care se vor uni, prin împărtășire, cu și în Trupul lui Hristos. Aceasta necesită **rugăciune** și **post**, câteva zile sau o săptămână înaintea nunții și pregătirea pentru **Sfânta Împărtășanie**,

prin **Spovedanie**. Ar fi bine ca la această pregătire să participe și nașii, chiar și părinții, pentru că „**rugăciunile părinților întăresc temeliiile caselor copiilor**”. Astfel pregătiți, mirii vor putea participa la Dumnezeiasca Liturghie, fiind primii care răspund chemării euharistice: „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste, apropiati-vă”, împărtășindu-se.

Necesitatea Spovedaniei înainte de Cununie are la bază două motive majore. În primul rând cel de ordin **spiritual**, și anume înaintea fiecărui eveniment important din viață ne pregătim spovedindu-ne și împărtășindu-ne, aceasta cu atât mai mult cu cât, în vechime, Cununia era legată de Euharistie. Al doilea motiv este **practic**, dar folosul este tot **spiritual**, pentru că la întâlnirea pe care preotul o are cu mirii în scaunul spovedaniei va căuta să le transmită ceea ce nu ar putea să facă în cuvântul de la Cununie. Această invitație nu este numai o mărturisire, ci și o convingere duhovnicească

că în care preotul ar avea prilejul să le vorbească despre ce înseamnă familia creștină și care este rolul ei.

Astfel Taina Spovedaniei împlinită înaintea primirii Tainei Cununiei, capătă o funcție educativă, având rolul de a-i apropia și mai mult pe tineri de momentul profund la care vor participa și de înțelesurile adânci ale Tainei, făcându-i cu adevărat să înțeleagă măreția încununării lor în Hristos.

Miri trebuie să se spovedească, preferabil la **același duhovnic**, și cu scopul de a lăsa în urmă trecutul individual, punând astfel bazele unui viitor comun. Această spovedanie trebuie să fie **completă**, deoarece este singura ocazie ca lucrurile care ar putea provoca angoare sau sentimente ascunse de vinovăție unul față de altul să fie eliminate prin iertarea pe care Dumnezeu o dă prin mâna preotului duhovnic. Eliberați de un trecut poate împovăraător, mirii vor avea deschiderea și libertatea de a se dăruii vieții de familie cu toată ființa, punând un început nou, pe bazele dragostei depline, cu grijă ca erori precedente din neștiință sau nebagare de seamă să nu se mai repete.

Pr. Prof. Costel Bulgaru
Sursa: doxologia.ro

Timid, oameni iubitori de frumos și – de apreciat –, în mod deosebit, tineri, au început să se înveșmânteze în portul strămoșilor la sărbătorile religioase ori la cele cu caracter istoric, ajungându-se astăzi ca purtarea costumului popular să devină un adevărat curent „etno”. Însă, pe lângă confecționarea și purtarea costumului popular, trebuie să ne „înveșmântăm” și cu o cultură a lui, cu semnificația sa spirituală și istorică, înțelegând că el reprezintă chintesenta a ceea ce strămoșii au trăit și simțit.

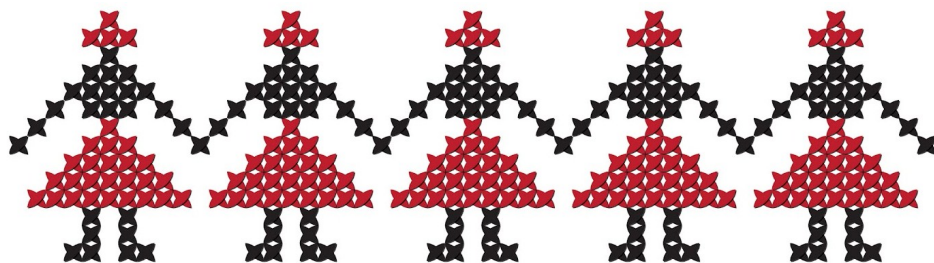
Se spune că portul popular reprezintă una dintre formele de cultură ale unui neam, un „templu la purtător”, o parte din istoria și devenirea unei nații. În cazul românilor, costumul popular este, fără doar și poate, unul dintre punctele de reper, atunci când ne referim la identitate, la valorile noastre naționale. Dacă până la Revoluție portul popular era legat cu precădere de grandioasele festivaluri organizate de structurile etatizate ale statului, după 1990, el a început să-și recapete locul și rolul în viața de zi cu zi a românului înaintea de instaurarea regimului comunist în România.

Timid, oameni iubitori de frumos și – de apreciat – în mod deosebit, tineri, au început să se înveșmânteze în portul strămoșilor la sărbătorile religioase ori la cele cu caracter istoric, ajungându-se astăzi ca purtarea costumului popular să devină un adevărat curent „etno”. Mi se pare emoționant să vezi un cuplu de tineri care, în ziua nunții, preferă să meargă la **slujba Cununiei** înveșmântați în straie populare, „obligând” alaiul nuntașilor să se arate solidar cu mirii, accesoriizându-și ținuta aidoma lor. S-a ajuns până la statornicirea unei **zile dedicate iei românești**, implicit costumului nostru popular – 24 iunie, de Sânziene. O inițiativă laudabilă, temeluită în urmă cu doar câțiva ani, a devenit chiar un eveniment internațional, căci ia este sărbătorită peste tot în lume, acolo unde trăiesc români.

Practic, în această zi se obișnuiește ca ținuta confrăților noștri, oriunde s-ar găsi, să conțină măcar elementul de bază al costumului popular, ia sau cămașa. „Curentul” a cuprins în chip fericit și viața ecleziastică. Ce este oare mai frumos decât să vezi un ierarh, un preot sau un diacon purtând **veșminte liturgice cusute cu motive naționale** ori să admiri un sfânt prestol înveșmântat cu pânză ce poartă pe ea motive tradiționale? La fel de impresionantă mi se pare o biserică unde, în loc de somptuoasele covoare sau traverse moderne, s-au „asternut” lăicere sau covoare de lână țesute în războaie și împodobite cu inegalabile motive populare.

Asistăm, cred, la un reviriment fără precedent al tradițiilor românești, al locului și rolului lor în viața cotidiană, nutrinde astfel

Portul popular românesc – încântare, teologie și viață



speranță că viitorimea nu-și va uita ori renege istoria și cultura. Însă, pe lângă această șansă, fenomenul „emancipării” portului popular și, odată cu el, a tradițiilor seculare comportă și un risc: acela de a rezuma toată mișcarea la un simplu „trend” care se poate demoda facil, fiind înlocuit cu altul. De aceea, pe lângă eferescența momentului sărbătoresc, pe lângă confecționarea și purtarea costumului popular, trebuie să ne „înveșmântăm” și cu o **cultură a lui, cu semnificația sa spirituală și istorică**, înțelegând că el reprezintă chintesenta a ceea ce strămoșii au trăit și simțit: portul nostru popular s-a dezvoltat din momentul definitivării procesului etnogenetic românesc, în condiții istorico-economice specifice, având caracteristici etnice proprii.

Din punct de vedere **istoric**, despre portul popular românesc putem vorbi abia după formarea poporului, în secolele IX-X. Mărturie mai numeroase, ce ne oferă importante indicații despre structura și evoluția acestuia, avem încă din secolul al XIV-lea. Cea mai veche reprezentare a portului autentic românesc este consemnată în **Cronica Pictată de la Viena din 1358**, care descrie bătălia de la Posada între regele Ungariei, Carol Robert de Anjou, și voievodul muntean Basarab I. În acele imagini se observă clar **portul autentic al bărbaților**. Au cămăși lungi, strânse la mijloc cu brâu sau centură, ȋțari, opinci și căciuli din pielicele de oaie în cap.

Produs pentru necesități materiale imediate și stringente, portul popular se confecționează inițial în cadrul gospodăriei închise. Costumul de pe întreg cuprinsul țării se caracterizează prin folosirea masivă, ca fond, a **culorii albe**, iar în ceea ce privește materia primă, s-a impus **țesătura din in, cânepă sau bumbac**.

Ornamentica, în cadrul căreia observăm plasarea, compoziția, motivele, o regăsim în diferite câmpuri, ea subliniind linia croielii și punând în evidență motivele caracteristice, în forme geometrice sau de inspirație agrară. Dintre simbolurile cusute sau țesute pe pânză amintim **soarele și stelele, Pământul și Cerul, multe flori**, anumite **momente din viața omului**, trecerea spre lumea de dincolo. Un loc aparte îl reprezintă **simbolul cru-**

cii ornat și stilizat în foarte multe forme, dar și a altor **simboluri religioase**: peștele, crucea bizantină, scara vieții, vița-de-vie, spicul de grâu, strugurele, păunul etc.

Cromatică (coloritul) motivelor constituie un alt element specific, de o sobrietate remarcabilă, întrebunțându-se culori de bază: roșu, negru, brun închis, albastru, anumite tonuri de verde și violet. Peste toate, straiile românești impresionează prin **măiestrie și diversitate**, distingându-se în trecut prin zone etno-geografice de proveniență, prin perioadele în care oamenii le purtau, ocupațiile acestora, starea socială sau vârsta lor. În portul nostru popular se îmbină utilul cu frumosul, realizându-se echilibrul necesar între suflet și trup, menit, după spusele Sfântului Apostol Pavel, să devină „templu al Duhului Sfânt”. Carevasăzică, **straiile populare sunt martore tăcute, dar mărturisitoare ale credinței și pietății poporului nostru**.

Înaintașii noștri nu s-au preocupat doar de confecționarea straielor și de diversificarea tehnicilor de execuție sau a materialelor folosite, ci și de **simbolistica** lor aparte. Prin motivele așezate cu acul și ața pe pânză sau rostuite prin nividiturile războaielor de țesut, harnicele gospodine au rânduit acoperămintelor populare simboluri profunde, prin care purtătorul iei sau sumanului, scoarței ori brâului îmbrăca întregul univers, recapitulându-se astfel, simbolic, toată mitologia și cosmogonia daco-geților, încreștinată apoi, după ivirea zorilor Evangheliei Mântuitorului Hristos.

Fără a greși, putem afirma cu toată convingerea că **portul nostru românesc reprezintă emanația esenței spiritualității sufletului poporului**, deschis în fața celor ce doresc să-i simtă pulsul, să-i delușească și să-i aprofundeze tainele cu vechime milenară. Elemente de bază al culturii spirituale și materiale, straiile populare oferă referințe directe despre modul de viață, gândire și activitate al înaintașilor, dar și despre puterea lor creatoare, credința lor și modul ei de manifestare. De aceea, **portul popular rămâne o emblema a identității românești, reverberație a credinței strămoșești**.

Arhimandritul Mihail Daniliuc
Sursa: doxologia.ro